

Annu on aina valmis näyttelyyn. Se rakastaa esiintumistä.

Annu ja Spice ovat erottamattomat ystävykset.

NÄYTTELYKOIRAN ELÄMÄÄ

Englanninsetteri Annu on varsinainen näyttelykonkari. Nelivuotias neiti on käynyt näyttelyissä pennusta asti.

TEKSTI JANIKA HAAKSILUOTO KUVAT KARI HAUTALA

Ensimmäiseen näyttelyynsä Blue Vicki Vale eli Annu osallistui heti, kun se oli tarpeeksi vanha kehään. Tuomarin edessä paikallaan seisominen oli tylsää. No, mitä muutakaan voi odottaa puolivuotiaalta pennulta. Emäntä sai onneksi Annun rauhoittumaan ovelasti pitämällä vinkulelua karvakuonon nenän edessä. Kikka tosin tepsi vain hetken.

Vaikka paikallaan seisominen ei ollut helppoa, ensikertalainen sai kunniaapalkinnon ja voitti näyttelyn parhaan nartun tittelin.

Karvat kuntoon ja menoksi!

Ennen näyttelyä pitää tietysti laittautua kauniiksi. Edellisenä päivänä Annu pääsee suihkuun. Föönauksen ja harjauksen jälkeen selkään laitetaan loimi, jotta turkki pysyy hienona näyttelypäivään. Tästä karvakuono tietää näyttelypäivän lähestyvän!

Kynnet pitää tietysti leikata. Korvat ja silmät puhdistetaan. Hienoon näyttelylookiin eivät vaikkui- set korvat ja rähmäsilmit sovi.

Vuosi sitten Annu sai kaveriksi toisen englanninsetterin. Nattaset Special Spicen eli tuttavallisemmin Spicen. Annu ei aluksi ollut järin riemastunut Spicen tulosta. Muutaman kuukauden yhteiselon jälkeen se huomasi, että Spice onkin ihan hyvä tyyppi. Nyt kaksikko on erottamaton.

Kun Spice on

lähdössä näyttelyyn, Annun ei tarvitse jäädä yksin kotiin murjottamaan. Minna-emäntä ottaa sen mukaan turisti-koiraksi nautiskelemaan ilmapiiristä.

Annu on aina valmis näyttelyihin. Siitä on ihanaa päästä näyttelytymään. Kehässä on suorastaan mahtavaa! Mitä enemmän ihmiset taputtavat, sitä enemmän Annu innostuu.

Kujeilua ja käytöstapoja

Annu tietää heti mistä on kyse, kun emäntä pakkaa näyttelykassia. Olo on rauhaton, lähdeäisiin jo! Silloin on myös kiva tehdä pientä jäynää emännälle. Huomiota saa varmasti, kun puree näyttelyremmin poikki.

Viimeksi emäntä oli leiponut arpajaispalkinnoksi setterin muotoisia pipareita. Voitto osui tällä kertaa Annulle ja Spicelle. Emännän silmä vältti ja piparit katosivat haukkujen suihin. Oli siinä sitten selittämistä tuomarille, kun tyttöjen mahat pömpöttivät.

Vaikka kotona hölmöillään, Annu tietää silti kuinka näyttelyissä pitää käyttäytyä. Toisista koirista ei kannata välittää. Paitsi ehkä vähän kavereista. Tuomarien edessä ei saa hötkyillä. Jos on ihan rauhallinen, emäntäkin on tyytyväinen, ja silloin voi saada herkun.

Vaikka setterineiti omasta mielestään onkin kaunis koira, tuomareiden mieleen näin ei aina ole. Pitävät mokomat sitä liian isokokoisena.

Kokemuksesta Annu tietää tuomarien keuhut. Hyvät liikkeet ja hieno luonne. "Oikeassa ovat", tyttönen tuumii.

Näyttävän näköinen Annu ei pienestä loukkaannu. Värikyksen takia ohikulkeva lapsi sanoi sitä rumaksi dalmatialaiseksi. Ei se häitää, emäntää koko homma vain nauratti. Koirarotujen sekoittaminen on pikku juttu. Hurjempiakin vertauksia Annu on kuullut.

– Peppi Pitkätossun hevosen näköinen, sanoi eräs ohikulkija mökkimatalla. Emännällä oli taas hauskaa.

Kauneusunia palkintojen keskellä

Näyttelypäivän jälkeen Annu-neitiä väsyttää. Kisoissa ei saa nukuksi, kun ympärillä tapahtuu koko ajan jotain. Pitkän päivän jälkeen Minna-emäntä palkitsee namilla. Herkkujen jälkeen otetaan päikkärit ja löhöillään koko ilta.

Nyt Annulla on Suomen sertit kasassa. Muotovalioksi se ei edes yritä. Aivan kokenaan koiraneiti ei silti aio lopettaa näyttelyissä käymistä. Neljän vuoden päästä avoin luokka vain vaihtuu veteraaniluokaksi.

Näyttelyurasta huolimatta Annu viettää iloista koiranelämää ja kirmailee metsissä.

Viime kesänä tavallisella lenkillä Annu teloi jalkansa. Etutassu osui johonkin terävään ja kaikki jänteet katkesivat. Emännän ilme oli näkemisen arvoinen, kun Annu tuli pusikosta verisenä.

Kipsi jalkaan ja menoksi. Kolmella jalalla pääsi ihan hyvin eteenpäin. Piti vain pitää kipeää jalkaa suorana edessä. Ainakin vastaantulijat väistivät.

Kahdessa kuukaudessa potilas kiintyi kipsiinsä. Kun eläinlääkäri poisti tuen, toipilas linkutti edelleen kolmella jalalla. Annu toivoi kipsiä takaisin, mutta emäntä pysyi tiukkana.

Annun ja Spicen tärkeimmät voittopokaalit ja ruusukkeet komeilevat seinillä. Osa palkinnoista on kaapissa pölyttymässä. Paras palkinto on aina tietysti koiranruoka. Kuka nyt ruusukkeista välittää, eihän niitä voi edes syödä. 🌸

